

ДЖЕСИКА ПАРК

ЦВЕТОВЕТЕ
В НАС

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ:
ВЕЛИН КРЪСТЕВ

София, 2022

На Марлана, която раздава и изисква
доброжелателност по-яростно от всеки,
когото познавам.

И на Елиът, моето момче еднорог, второто ми
дете, от което не очаквах, че се нуждая.
Благодарение на тези двама прекрасни хора
светът е значително по-добро място.

Зяпам висящия от тавана ми вентилатор. Ритмичното въртене и еднообразният, опияняващ звук ме примамват да заспя обратно, обаче трябва да ставам. Трябва да се изкъпя, да се облека и да се гримирам. Но не го правя. Не мога. Отлагането на алармата е мой съюзник. Изключването ѝ е най-добрият ми приятел.

Чувам, че майка ми се е прибрала, и насила се измъквам от леглото. Седем вечерта е прилично време за започване на гения, нали? Навън все още е светло.

Добре де, знам, че не е, казвам си. Обаче това е положението.

Когато догтасвам в кухнята, майка ми и по-голямата ми сестра Ерика вече ме чакат. След края на работния ден и двете са облечени в крак с модата, затова пристягам пеньоара си, така че да скрие широката ми тениска и протъркания анцуг. Усмиввам се принудено.

Майка ми неохотно отвърща на усмивката ми и прекосява до другия край на просторната кухня.

– Кали, сестра ти ни е приготвила купи с киноа. С кейл, зелена ябълка, тофу и разни такива.

– Звучи вкусно. Благодаря. – Звучи отвратително.

Ерика прибутва една купа към мен през масата.

– Реших да се отбия след снимките. Пък и не е като да се справяте с печката – снишава глас.

– Каза кралицата на храната за вкъщи – отбелязвам.

– Не съм аз тази, която някак си успява да загори спазети, докато ги вари.

– Поне се опитах да сготвя – измърморвам. – Веднъж.

Незнайно как пластмасовата капачка на страховитата ми купа с киноа излита през стаята, докато отварям вечерята си. Би било хубаво, ако беше ударила сестра ми, но за жалост, просто падна на земята.

Де да ми беше по-симпатична, но просто не се получава. Цялото ѝ лице е плътно наклепано, което се очаква, предвид че видеата ѝ за гримиране в ЮтЮб събират огромна аудитория. Сложила си е толкова много оттенъци бронзант, че едва прилича на човек. Пък и със сигурност знам, че мрази киноа и я яде само защото се преструва, че харесва разни модерни храни, които в действителност имат вкус на екзотично ѝко.

Насилвам се да хапна малко и успявам да го докарам на нещо като благодарност.

– Това е... благодаря ти. Толкова е... полезно.

Минават поне пет минути в мълчание, през които всички се правим, че обожаваме вечерята.

– Утре в магазина за боя ли си? – опитва се да завърже разговор майка ми.

– Много ясно – отговаря вместо мен Ерика. – Не вярвам, че биха оцелели без нея. Боята не се продава сама. – Тръсва се върху кухненски стол и кръстосва крака, демонстрирайки отвратително перфектните си прасци с изкуствен тен.

– Работата ми не е само да продавам боя – протестирам вяло. – Сега съм и консултант. Обикалям по къщите на хората, разглеждам стаите и помагам на магазина да...

– Продава боя! – ликува Ерика.

Тушѐ.

Майка ми реагира със закъснение.

– Няма нищо лошо да помага на хората да си избират цветовете за жилищата.

– О, ама разбира се – отвърща сестра ми. – Няма момиче на двайсет и една, което да не намира това за предизвикателна и удовлетворителна професия.

Едва се сдържам да не ѝ се разкрещя. Иде ми да ѝ се нахвърля, да метна перфектното ѝ задниче на пода и да я пратя еднопосочно да си гледа Инстаграм филтрите. Да продължава да превръща себе си в някой, който не е.

Преди да предприема каквото и да било, телефонът на майка ми извънпява силно, стряска всички и милостиво прекратява семейната кавга.

Първо решавам, че се обажда някой от капризните ѝ богаташки клиенти, които купуват недвижими имоти, защото телефонът ѝ почти неспирно получава подобни съобщения и обаждания, но след като мярва екрана, тя леко се изопва, поглежда към нас и се преструва, че не е важно.

– Да, знам, Пол. Няма как да дойда сега. – Усеща се напрежението в гласа ѝ. – Върмонт? Това си е сериозно пътуване.

Сега и аз се изопвам, а Ерика се занимава с чашата си и нервно си играе с косата.

– Не може ли просто да се справиш с работата? – пита майка ми. Направо го умолява.

Тръгва към хола, усмихва ни се пресилено и си мисли, че вече не я чуваме, но в жилището няма как да се скрие. Все още следим неприятния разговор.

– Как така ти трябва някой, който да наглежда нещата? – Напрежението на майка ми се прехвърля върху мен. – Какво? Толкова много ли? И нов покрив? И кухня? Защо просто не я продадем както си е? Толкова ли не можеш просто... – Чувам пресилената ѝ въздишка. – Извинявай. Не издържам.

Петнайсет минути по-късно, докато сестра ми и аз все още се преструваме, че се наслаждаваме на безвкусната боклучава киноа, майка ни влиза твърде непринудено в кухнята.

Ерика се изправя и застава в поредната перфектна поза.
– Това пък какво беше? – Неуспешно се прави, че нищо не знае.

– Просто една продажба, по която работя. Не е важно. – Избягва погледите ни и чисти и бездруго чистия кухненски плот.

Трите млъкваме.

Даже и Ерика не може да се преструва, че не разбира за какво става въпрос. За родната ни къща във Върмонт, все още собственост на майка ни. Мястото, където израснах с нея, баща ми и Ерика. Къщата, в която животът изглеждаше идиличен.

Беше идиличен.

Ерика грабва палтото си и си намира оправдание да си тръгне.

Отправлям се към стаята си, но чувам майка ми от кухнята и бавно се връщам.

Спират ме звуците.

Болката на майка ми.

Приведена е над плота, в стаята болезнено отекват риданията и все още прясната ѝ скръб. Толкова години минаха, но агонията ѝ още е толкова силна, колкото и моята.

Обгръщам я с ръце, опитвам се да я изправя.

– Мамо, дай да ти помогна...

Тя започва да диша дълбоко и се надига, опитва се да успокои емоциите си.

– Добре съм. Няма какво да направя. Добре съм, Кали. Съжалявам. Наистина съжалявам.

Чувствам се безпомощна. И безполезна. Знам, че аз съм последният човек, от когото майка ми би потърсила утеха, защото ме вини за споделената ни болка – по причини, за които никога не говорим.

И има право.

Тя избърсва очите си и се прави, че всичко е наред.

– Добре, достатъчно. Преди да си легна, ще се натъпча със сладолед. Искаш ли да се включаши?

Кимам, тъй като и аз не умея да се справям с емоциите си.

– Става. Звучи супер.

След като двете унищожаваме лъжица след лъжица солен карамел и тя си ляга, за да стане навреме на гругия ден и да продава абсурдно скъпи имоти, бъркам в задната част на фризера и вадя скритата там водка.

Първата чаша влиза лесно заради леда. Изпивам втората на верандата, загледана към града. Лос Анджелис е толкова красив вечер, но нощното небе показва само осветените части. Мрачната действителност на дните ми остава скрита.

Трета чаша сигурно ще помогне.